

[Ole Vig Jensen]

år. Vi kan gøre os håb om, at det er ved at ændre sig. I hvert fald er det af afgørende betydning, at vi kunne forsøge at tilrettelægge en mere langsigtet politik. Det gælder ikke mindst for de videregående uddannelser.

Jeg er i øvrigt klar over, at indførelsen af en ny budgetreform og samtidig gennemførelse af besparelser har gjort det måske særlig uoverskueligt og problematisk. Jeg føler også, at der er problemer i tilknytning til den budgetreform, der er ved at blive kørt ind. Jeg tror, der er et behov for, at vi ved lejlighed får en nærmere drøftelse af det forhold.

Men afsluttende: fra radikal side er vi fuldt på det rene med, hvad vi har foretaget os i forbindelse med de omfordelinger og omprioriteringer, der er foregået på uddannelsesområdet i forbindelse med finansloven for 1981. Vi ønsker som sagt nu fremover at få tilrettelagt en mere langsigtet politik på området.

Mimi Jakobsen (CD):

Det ville nok være rimeligt at indlede med at sige, at centrum-demokraterne, der jo er kendt for at øve megen kritik af vores uddannelsessystem på flere områder, bestemt aldrig har følt, at det var gennem besparelser, man opnåede forbedringer. Vi har altid erkendt, at stillede man større krav om kvalitet i uddannelserne, måtte man også være klar til i givet fald at betale, hvad det kostede. Det mener jeg vi gang på gang har sagt. Jeg tror i og for sig heller ikke, vi har hørt påstande om det modsatte her i salen. Men jeg vil gerne sige, hvis det skulle have undgået nogens opmærksomhed, at CD er præcis lige så utilpas ved også at skulle gribe ind på uddannelsesområdet med besparelser som de øvrige forligspartier.

Ikke desto mindre er det jo helt givet, at hvis man mener, der skal spares, må der også spares på uddannelsesområdet, om man kan lide det eller ej. Jeg forstår udmærket godt, venstrefløjen ikke mener det, og det synes jeg er acceptabelt. Jeg kan ikke rigtig forstå, man kan blive ved med at opretholde den holdning, men det gør man, og det er så én sag. Vi er – efter at have grebet ind på bistandslovens område, børneinstitutionsområdet, arbejdsløshedsområdet, dagpengeområdet – altså nu nået til uddannelsesområdet. Jeg mener, det er uundgåeligt, ikke fordi jeg

synes, vores uddannelser er så kolossalt dyre, men der ligger et stort økonomisk engagement på uddannelsesområdet, som ikke kan være uangribeligt, heller ikke i denne situation, hvor der som bekendt er mange hellige køer, der er blevet slagtet.

Jeg synes heller ikke, der er nogen som helst grund til at skjule, at der bliver tale om nogle forringelser. Det er vældig populært at tale om offentlige besparelser, navnlig når man taler generelt, men så snart man begynder at øremærke noget, er det klart, at man vil møde protester fra alle sider, og det tror jeg man vil gøre, uanset hvordan man lægger det til rette. Der er klart tale om forringelser i uddannelsessystemet. Der bliver dårligere tilbud først og fremmest til unge, dårligere tilbud om efteruddannelse, dårligere tilbud på mange områder, som vi vel alle føler os dårligt tilpas ved, men som skal kaldes ved deres rette navn, og vi må selvfølgelig tage ansvaret for det.

Jeg er da heller ikke sikker på, vi har sparet de rigtige steder, men jeg må igen sige – og det gælder især til de partier, som føler, at de har været i stand til at kunne spare dobbelt så meget i deres planer – at det er så nemt at komme og sige: ja men vi skal da have ros for, at vi sparer, men det kunne jo være gjort meget bedre. Det tvivler jeg slet ikke på. Jeg tvivler ikke på, at man ved bl. a. venstres hjælp kunne have fået nogle drastiske besparelser af det dobbelte omfang, som ingen kunne mærke og alle syntes var rimelige og alle accepterede uden at kny. Jeg synes, det ville være dejligt, men jeg kan bare stadig væk undre mig over, at man så ikke kunne give os det store antal mandater og den store viden og den store ekspertise med i dette forlig, som kunne have gjort, at det hele kunne være gledet meget nemmere. Vi har desværre ikke kunnet gøre det bedre, vi har ikke kunnet gøre det bedre rent tidsmæssigt, men det er da rundt og blødt og dejligt at stå og tale om langtidsplanlægning: bare man laver langtidsplanlægning, så er alle problemer løst.

Der er ingen som helst grund til at tro, at de institutioner, der i dag har protesteret højest, ville have taget noget som helst medansvar for besparelser på deres områder, uanset hvor megen langtidsplanlægning der var. Selvfølgelig ville de ikke det. De grupper, der i dag råber højest, ville selvfølgelig have